

Arrest

nr. 301 592 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 maart 2023, in functie van haar Nederlandse zoon, A.A., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 september 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 6 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 7.03.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.]
Voorna(a)m(en): [D.]
Nationaliteit: Marokko
[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene heeft een aanvraag ingediend in functie van [A.A.] [...] van Nederlandse nationaliteit.
Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- aanslagbiljet van [A.A.], aanslagjaar 2021, aanslagbiljet 2022
- bewijs van betaling sociale bijdragen + overzicht van verschul[...]digde soci[...]ale bijdragen op naam v[...]an de referentiepersoon
- uittreksel van het KBO met vermelding van de referentiepersoon als Zaakvoerder van de firma 'Royal Delicious' + loonfiches op naam van de referentiepersoon
- bewijs van inkomen van [S.V.], uitkeringen voor 2022
- attestatie de non-inscription dans les registres immobiliers : in het attest is opgenomen dat mevrouw niet genoteerd staat als eigenaar in de regio Nador.
- Attestation Administrative dd. 19.04.2023 waarin is opgenomen dat mevrouw geen onroerend goed bezit in Marokko
- Attestation de non Profession, geen datum op vermeld, op naam van betrokkene
- Attestation du revenu N5444/2022 waarin is opgenomen dat mevrouw geen inkomensaangifte heeft gedaan voor het jaar 2018 tot en met 2022 dd. 15.04.2022
- bewijs van het overmaken van geld via de Attijariwafa bank in 2018, 2019, 2020, 2021, 2022
- attest ocmw waarin is opgenomen dat mevrouw zich niet bij het OCMW heeft aangemeld voor financiële steun dd. 10.05.2023

Onafgezien van de bewijsstukken dient te worden vastgesteld dat mevrouw gehuwd is met de Belg [A.Ab.] (53.02.23 607-24), in functie van wie de zoon [A.As.] een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen. De man deed aanvankelijk een aanvraag in functie van zijn broer, de heer [A.A.]. Deze aanvraag werd niet ingewilligd, waarna hij te kennen gaf een aanvraag te zullen indienen in functie van zijn vader. De man is 26 jaar. Als hij gezinshereniging wenst met zijn vader zal er eveneens sprake moeten zijn van een afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine tegenover de Belgische vader. Wat betreft de aanvraag van mevrouw dient te worden opgemerkt dat zij enkel haar eigen onvermogen aantoonde van in het land van herkomst of origine. Ze heeft er kennelijk ook geld ontvangen, bezorgd door de referentiepersoon. Echter, gezien zij gehuwd is, dient er te worden aangetoond dat haar echtgenoot eveneens onvermogen is. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Het is niet omdat mijnheer niet in Marokko woonachtig was en intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat dit principe niet van toepassing zou zijn. Wel integendeel, de kans dat mijnheer over een inkomen beschikt is vrij reëel, net doordat hij in België woont. Het is niet omdat mevrouw geen belastingaangifte gedaan heeft sinds jaren in Marokko, geen eigendom heeft op haar naam en geld heeft ontvangen van haar zoon uit het buitenland, dat zij aangewezen was op dat overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien en feitelijk afhankelijk was van die zoon. Niets sluit uit dat zij al die tijd ten laste was van haar echtgenoot.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet

volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheid-beginsel en het vertrouwensbeginsel.

In haar syntheseseminarie stelt zij het volgende:

[...]

De bestreden beslissing is in strijd met bovenvermelde middelen omwille van volgende redenen:

1.

Verzoekster heeft alle gevraagde bewijzen, conform de instructie (de bijlage 19ter – stuk 2) overgemaakt. Deze bewijzen werden als volgt opgesomd:

- Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en de referentiepersoon*
- Bewijs ten laste in het verleden*
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon*
- Attest onvermogen uit land van herkomst*

Verzoekster maakte volgende bewijzen, conform de bijlage 19ter, over (stuk 3):

- Attest niet ten laste van het OCMW: attest OCMW gevestigde EN attest verzoeker - Bewijzen ten laste: geldstorting 1 EN geldstorting 2.*
- Bestaansmiddelen referentiepersoon: aanslagbiljet [A.] 2020, aanslagbiljet ink 2021, betalingen acerta, bewijs betalingen acerta overzicht, doc bedrijf, inkomsten echtgenote gevestigde, inkomsten gevestigde EN uittreksel kbo.*
- Onvermogen: geen beroep, geen inkomsten 2018-2022, geen inkomsten, geen onr goederen 2 EN geen onr goederen*

In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat de nodige en gevraagde bewijzen door verzoekster werden ingediend.

Verzoekster heeft dus conform de instructies van verwerende partij gehandeld.

Omdat verzoekster conform deze instructies gehandeld heeft, wat nota bene niet door verwerende partij wordt betwist, werd een rechtmatig vertrouwen bij verzoekster gewekt dat zij in het bezit zou worden gesteld van een F-kaart.

Dit vertrouwen werd door verwerende partij geschonden omdat tijdens het nemen van de bestreden beslissing verwerende partij plots gewag maakte van bewijsstukken, die verzoekster niet heeft voorgelegd (zie verder).

De bewijsstukken waar verwerende partij post factum gewag van maakt, staan niet in de lijst met over te maken stukken die verwerende partij zélf heeft opgesteld.

Verwerende partij heeft daarenboven verzoekster nooit in kennis gesteld dat er eventuele en nieuwe bewijsstukken, die haar onvermogen attesteren en het nemen van de beslissing zouden beïnvloeden, overgemaakt moesten worden.

Indien verwerende partij de mening toegedaan was dat verzoekster nog bijkomende stukken had moeten indienen om haar totaal onvermogen te bewijzen, gelet op de reeds ingediende stukken conform de eigen instructie, kan van een behoorlijk bestuur verwacht worden de bestuurde hiervan in kennis te stellen, quod non. De rechtszekerheid en het rechtmatig vertrouwen van verzoekster werd kennelijk geschonden.

2.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster enkel haar eigen onvermogen in het herkomstland heeft aangetoond.

Verwerende partij bevestigt dit in de bestreden beslissing door te stellen “Ze heeft er kennelijk ook geld ontvangen, bezorgd door de referentiepersoon.” [...].

Zij heeft dus goed en wel aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De “Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden” van 02.07.2009 stelt over “ten laste komende familieleden” het volgende:

“Volgens de rechtspraak (Zaken 316/85, Lebon (punt 22), en C-1/05, Jia (punten 36-37.)) van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund (Er wordt geen rekening gehouden met emotionele afhankelijkheid, zie AG Tizzano in zaak C-200/02, Zhu and Chen, punt 84.) door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EUBurger noodzakelijk was (Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in de eerste plaats worden beoordeeld of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, punt 96.)).

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd (Zaken C-215/03, Oulane (punt 53), en C-1/05, Jia (punt 41)). Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.” [...]

Uit bovenstaande blijkt de afhankelijkheidsrelatie tussen een Unieburger en zijn familielid een feitelijke situatie is, die bewezen moet worden aan de hand van regelmatige geldstortingen door de Unieburger als referentiepersoon aan het bedoelde familielid.

De Richtlijn, vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie, noch de bovenvermelde Mededeling leggen de bijkomende voorwaarden op om hypothetische en negatieve bewijzen van het andere mogelijkheden tot het verwerven van inkomsten op. Dit zou neerkomen op de uitholling van het recht van vrij verkeer.

De relatie van afhankelijkheid en “het ten laste zijn” van de Unieburger werd in casu op meer dan afdoende wijze aangetoond.

Dit wordt niet ontkend door verwerende partij, integendeel zelfs. De bestreden beslissing stelt immers "Wat betreft de aanvraag van mevrouw dient te worden opgemerkt dat zij enkel haar eigen onvermogen aantoonde in het land van herkomst of origine. Ze heeft er kennelijk ook geld ontvangen, bezorgd door de referentiepersoon." [...]

Maar verwerende partij stelt dat dit niet voldoende is. Volgens verwerende partij kwam het verzoekster toe om aan te tonen niet afhankelijk te zijn van haar Belgische echtgenoot.

Zo stelt verwerende partij "Echter, gezien zij gehuwd is, dient er te worden aangetoond dat haar echtgenoot eveneens onvermogen is. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Het is niet omdat mijnheer niet in Marokko woonachtig was en intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat dit principe niet van toepassing zou zijn. Wel integendeel, de kans dat mijnheer over een komen beschikt is vrij reëel, net doordat hij in België woont. Het is niet omdat mevrouw geen belastingaangifte gedaan heeft sinds jaren in Marokko, geen eigendom heeft op haar naam en geld heeft ontvangen van haar zoon uit het buitenland, dat zij aangewezen was op dat overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien en feitelijk afhankelijk was van die zoon. Niets sluit uit dat zij al die tijd ten laste was van haar echtgenoot." [...]

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en niet op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De inkomsten van de (Belgische) echtgenoot zijn daarom in deze geijkte procedure niet relevant. De enige relevante elementen in deze zijn de afhankelijkheidsrelatie én de inkomsten van de referentie-persoon. Deze werden aangetoond en aanvaard door verwerende partij.

Ten overvloede: de Belgische echtgenoot van verzoekster is afhankelijk van een IGO-uitkering. Als verwerende partij kan weten dat de echtgenoot van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft en zijn rijksregister kent, kan van verwerende partij verwacht worden zélf de nodige opzoekingen omtrent het inkomen van de echtgenoot te doen door de bevoegde dienst bij het FOD Sociale Zekerheid te raadplegen indien deze door haar relevant worden geacht, quod non.

Daarenboven gaat verwerende partij louter en alleen uit van een hypothese of veronderstelling. Zij motiveert niet verder waarop die veronderstelling is gesteund, noch kan zij dienstige aanwijzingen geven dat dit vermoeden gegrond zou zijn.

Tot slot blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoekster door verwerende partij gevraagd werd om bijkomend bewijs bij te brengen ter staving van haar aanvraag én om aan de post factum vereiste door verwerende partij opgelegd te voldoen.

In een gelijkaardig geval heeft Uw Raad (RvV 8 maart 2022, nr. 296 526) geoordeeld dat:

"(...) Doch waar verweerder motiveert dat verzoekster mogelijks een nieuwe echtgenoot heeft die misschien over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt er niet verduidelijkt waarop dit vermoeden is gesteund en beperkt verweerder zich aldus tot een loutere veronderstelling.

Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorgelegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen of voldoende bestaansmiddelen beschikt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.

In de nota met opmerkingen motiveert verweerder dat verzoekster niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk is om op basis van andere stukken, bijvoorbeeld rekeninguittreksels, inzage te voorzien in haar inkomenssituatie. De Raad dient echter op te merken dit een post factum motivering is." [...]

Ook heeft Uw Raad (RvV 8 juni 2021, nr. 255 958) geoordeeld dat:

"In het hierboven vermelde arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van unieburgers verankerd ligt, ruim moeten

worden uitgelegd. Het Hof stelt dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaald aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden.

Door te verwachten dat de verzoekende partij, naast het feit dat zij zelf geen inkomsten heeft en op regelmatige basis financiële steun ontvangt van haar stiefvader, ook nog eens aantoont dat zij geen steun van iemand anders kan krijgen, wordt het recht op vrij verkeer zoals voorzien in Richtlijn 2004/38/EG volledig uitgehold (...).” [...]

Verwerende partij is in casu overgegaan tot het zelf invoeren van bijkomende voorwaarden, die geen grondslag hebben.

In het licht van bovenstaande rechtspraak en op de feitelijkeheden (het bestaan van een reële afhankelijkheidsband tussen verzoekster en de Unieburger én het niet-opvragen door verwerende partij van andere potentiële bronnen van komsten die verzoekster had kunnen verwerven) heeft verwerende partij het vrij verkeer uitgehold, kennelijk onredelijk gehandeld en verzuimd een afdoende motivering te geven.

3.

De bestreden beslissing maakt melding van de zoon (A.As.) van de echtgenoot van verzoekster. Verwerende partij stelt in deze dat de voorgenoemde zoon moet aantonen dat hij in het herkomstland ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

De geijkte procedure is hiervoor vastgelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Nochtans heeft verzoekster een aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 40ter. De beslissing zou daarom enkel en alleen betrekking moeten hebben op verzoekster en niet op potentiële begunstigden van de gezinshereniging.

De voorgenoemde zoon en de echtgenoot van verzoekster maken geen deel uit van dit administratief dossier. De bestreden beslissing, dan wel een deel ervan, vertoont geen verband met de verzoekster, de bestuurde.

Stellingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen:

Verwerende partij stelt dat op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet het aan verzoekster toekomt aan te tonen ten laste te zijn van haar Nederlandse zoon, de referentie-persoon.

Verwerende partij gaat verder met een uiteenzetting over het begrip ‘ten laste’ zijn en stelt dat de financiële ondersteuning door de referentiepersoon niet voldoende is, maar dat het aan verzoekster toekomt om te bewijzen dat zij daadwerkelijk aangewezen was op de geldsommen die haar werden overgemaakt door de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt verder dat er met alle stukken, door verzoekster ingediend, rekening werd gehouden maar dat daaruit niet zou blijken dat verzoekster afhankelijk en ten laste was van de referentiepersoon. Verwerende partij stelt dat verzoekster dus niet heeft kunnen aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt dat op basis van het Marokkaans familiewetboek verzoekster aangewezen was op het onderhoud van haar Belgische echtgenoot en dat deze laatste geen bewijs heeft neergelegd geen onroerende goederen in Marokko te hebben.

Tot slot stelt verwerende partij dat het hem niet toekwam om bijkomende bewijzen op te vragen in de loop van de procedure bij twijfel, maar dat verzoekster zélf het initiatief had moeten nemen om op voorhand alle bijkomende documenten over te maken.

Repliek op de nota met opmerkingen:

Verwerende partij blaast warm en koud over de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, nl. haar Nederlandse zoon.

In de nota met opmerkingen wordt gesteld dat verzoekster niet heeft kunnen aantonen ten laste te zijn van de referentie persoon. Dit slaat haaks op wat de bestreden beslissing vermeldt, nl. :“Wat betreft de aanvraag van mevrouw dient te worden opgemerkt dat zij enkel haar eigen onvermogen aantoont in het land van herkomst of origine. Ze heeft er kennelijk ook geld ontvangen, bezorgd door de referentie-persoon.” [...]

Verwerende partij baseert zich dus op tegenstrijdige motieven, die elkaar opheffen, waardoor er een gebrek aan motivering is en bijgevolg een schending van de motiveringsplicht aangetoond wordt (RvV 13 februari 2018, nr. 199.668; RvV 24 februari 2016, nr. 162.708).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het niet uitgesloten is dat verzoekster door haar Belgische echtgenoot onderhouden kon worden. Volgens verwerende partij in de bestreden beslissing “is de kans reëel”, waardoor verwerende partij uitgaat van een hypothetische situatie, die niet verder werd verduidelijkt. In de nota met opmerkingen haalt verwerende partij dan weer aan dat het Marokkaans Familiewetboek een onderhoudsplicht tussen echtgenoten oplegt. Dus waar verwerende partij eerst uitgaat van een hypothetische situatie, wordt er nu uitgegaan van een, volgens verwerende partij, vaststaande situatie. Deze motivering is post factu[...]m en kan bijgevolg niet aangenomen worden in de wettigheidscontrole die Uw Raad uitoefent.

Verwerende partij volhardt ook in de stelling dat verzoekster proactief het onvermogen van haar Belgische echtgenoot had moeten aantonen. Hierbij gaat verwerende partij voorbij aan de boven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, nl. RvV 8 maart 2022, nr. 296.526, waar door Uw Raad werd geoordeeld dat het aan verwerende partij toekomt om bijkomende bewijzen op te vragen aan verzoekster en een proactieve houding niet van verzoekster verwacht kan worden.

Ook dient verzoekster op te merken dat verwerende partij niet antwoordt op het argument dat zij het vrij verkeer uitholt door te eisen dat verzoekster bijkomende bewijzen had moeten voorleggen. Conform het hierboven geciteerde arrest van Uw Raad, RvV 8 juni 2021, nr. 255.958, waarin werd verwezen naar het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-432-12) moet verzoekster dus helemaal niet aantonen van iemand anders steun te kunnen krijgen. Door te volharden dat verzoekster bijkomende bewijzen had moeten voorleggen, slaat verwerende partij de rechtspraak in de wind en holt zij het vrij verkeer uit.”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in een recht op verblijf voor de bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van een burger van de Unie en die deze burger begeleiden of zich bij hem voegen.

Verzoekster heeft, op grond van voormelde bepaling, een recht op verblijf laten gelden in functie van haar Nederlandse zoon. Verzoekster werd verzocht om haar verblijfsrechtelijke aanspraken te staven door volgende stavingsstukken over te maken (cf. bijlage 19ter van 7 maart 2023):

- “- Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- Bewijs ten laste in het verleden*
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon*
- Attest onvermogen uit land van herkomst”*

Het staat niet ter discussie dat verzoekster een attest van het OCMW, waaruit blijkt dat zij en haar zoon geen steun ontvangen, overmaakte aan verweerder, dat zij stukken aanbracht die toelaten vast te stellen dat zij in het verleden geldsommen ontving van haar zoon en dat zij documenten neerlegde om aan te tonen dat zij geen eigen vermogen of inkomen heeft in haar land van herkomst. Verzoekster heeft bijgevolg de overtuigingsstukken die verweerder expliciet heeft gevraagd om aan te tonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse zoon bij haar verblijfsaanvraag gevoegd.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geduid van oordeel te zijn dat nog bijkomende overtuigingsstukken vereist zijn om te kunnen oordelen of verzoekster feitelijk afhankelijk is van haar Nederlandse zoon. Hij heeft er in dit verband op gewezen dat verzoekster een echtgenoot heeft die al in België woont en de Belgische nationaliteit heeft verkregen en er dus “*mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben*”. Verweerder heeft evenwel nagelaten om, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekster te vragen om aanvullende overtuigingsstukken over te maken, om haar, op die wijze, de

mogelijkheid te bieden duidelijkheid te scheppen omtrent de inkomenssituatie van haar echtgenoot met wie zij schijnbaar reeds lang niet meer samenwoont. Er kan niet worden verwacht van verzoekster, die stukken aanbracht om aan te tonen dat zij wordt gesteund door haar Nederlandse zoon, dat zij, uit eigen beweging, ook stukken zou aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat zij niet wordt gesteund door iemand anders. Indien verweerder het in casu vereist achtte dat de hypothese, dat verzoekster om in haar levensonderhoud te voorzien misschien een beroep kon doen op haar echtgenoot, zou worden ontkracht, dan kwam het hem toe om haar te verzoeken bijkomende bewijsstukken over te maken of zelf bijkomende verificaties te doen.

Het gegeven dat verweerder meent dat “*de kans*” bestaat dat verzoeksters echtgenoot een inkomen heeft en dat hij niet kan uitsluiten dat zij ten laste is van deze echtgenoot, laat slechts toe te besluiten dat hij zelf meende onvoldoende informatie te hebben om een beslissing te nemen en de beslissing dus niet voldoende en deugdelijk heeft voorbereid. Vermoedens volstaan niet om verblijfsrechtelijke aanspraken af te wijzen.

De Raad dient, ten overvloede, aan te geven dat verweerder er, met zijn verwijzing naar “*de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980*”, ook aan voorbijgaat dat verzoekster een recht op verblijf laat gelden op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat hij dus niet naar de correcte wetsbepaling verwijst in zijn conclusie.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK